

✿ DE STER. ✿

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Maar ik zeg u, dat van elk ijdel woord, hetwelk de menschen zullen gesproken hebben, zij van hetzelfde zullen rekenschap geven in den dag des oordeels.

JEZUS TOT DE SCHARE.

No. 17.	1 September 1912.	17de Jaargang.
---------	-------------------	----------------

„ZIE HIER ONZE ZENDING”.

„De Mormonen dienen zich aan als „de heiligen der laatste dagen”. Ze beweren, dat na den dood der Apostelen de Kerk is afgefallen, en dat ze eerst in 't begin der 19e eeuw is hersteld. Toen openbaarde God zich opnieuw aan Jozef Smith Jr., hun profeet, en gaf Hij in het Boek van Mormon het Evangelie voor deze laatste dagen. En toen werd gesticht „de Kerk van Jezus Christus.”

REV. I VAN DELLEN, *Het Mormonisme*, blz. 13.

Een stout beweren noemt de aangehaalde schrijver het, dit beweren van de Heiligen der Laatste Dagen, en met recht! Is de *Eerwaarde* ook dikwijls de plank mis, waar het zijn „plan was het Nederlandsch lezend publiek in 't algemeen voor te lichten aangaande het Mormonisme,” hij geeft blijk onze zending te begrijpen, volgens hem natuurlijk slechts een beweerde zending. De Kerk — Christus' Kerk — hersteld! Dat is ons beweren, ons getuigenis! De „Mormoonsche” Kerk is noch Roomsch, noch Grieksch, noch Protestantisch. „Zij is zelf de ware Christelijke Kerk, door Christus zelf opnieuw opgericht. Hij vestigde haar in de negentiende eeuw. Zij is Zijne Kerk. Hij is mèt haar door de tegenwoordigheid en kracht des Heiligen Geestes, en Hij dient haar door Zijne dienstknechten, die hij benoemd heeft. Zij behoort tot geen andere organisatie. Zij staat *sui generis*.¹⁾

Een twistgeschrift van jongen datum tusschen „Rome' en het Protestantisme helpt ons de houdbaarheid onzer stelling naar voren brengen.

1) De Ster, 1903, bladz. 152.

Onlangs is in druk verschenen „Het zedelijk karakter der Reformatie gehandhaafd tegenover Rome”, rede bij de overdracht van het Rectoraat aan de Vrije Universiteit gehouden op 20 October 1910 door Dr. H. H. Kuyper. Terecht is opgemerkt, zoo luidt het in deze iijvige brochure, dat de strijd, dien Rome tegen het Protestantisme voert, zich in onzen tijd in hoofdzaak naar het gebied der geschiedenis verplaatst heeft. De dogmatische controversen hield allengs op; over de kerkrechtelijke geschilpunten wordt nauwelijk meer gesproken, maar des te feller woedt de kamp op het slagveld der historie, waar Roomsche polemiëk nieuwe lauweren te winnen poegt, door aan het Protestantisme het stigma op het voorhoofd te drukken, dat het „in ongerechtigheid is geboren.’

Het was daarom, dat Dr. Kuyper de aandacht van zijn auditorium wenschte te vragen voor een pleidooi, waarin het *zedelijk karakter der Reformatie* gehandhaafd wordt. Waar de aanval zich richt èn op de *beginselen*, waarvan de Reformatie is uitgegaan, èn op het *karakter* der personen, die haar geleid hebben, èn op de *vrucht*, die ze voor de volken heeft gedragen, verdeelde spreker zijn betoog in drie deelen, beantwoordend aan deze drie punten. De hoorder werd bekend gemaakt met het *doel* van den aanval, met de *personen* der bestrijders en met de *wapenen* door hen gehanteerd.

Het is ons plan niet deze Rede hier te bespreken, veel minder eene beoordeeling er over te geven. Wij noemen haar alleen om te kunnen wijzen op een gedeelte van een hoofdartikel in de Roomsche „Tijd” van Maandag 11 Maart 1912, naar aanleiding van dit betoog. Het doel van de tegenstanders der hervorming is aan te toonen, dat op een zóó bedorven grond, als waaruit de Reformatie ontsproot, niets goeds kon groeien. Het doel van Dr. Kuyper daarentegen is aan te toonen, dat die grond niet zoo bedorven was, als hij door Rome wordt voorgesteld.

„Dat er vele Luther-legenden zijn”, zoo luidt het in *De Tijd*, „die den toets van het historisch onderzoek niet kunnen doorstaan, geven wij grit toe; maar alles, wat ons uit de geschriften van Luther zelf bekend is en wat tijdgenooten van hem hebben geschreven, wordt zoo maar niet omver gestooten door beweringen van een Domergue of van dr. K. zelf: „Aan deze lastercampagne verspil ik dan ook verder geen woord”.

„Alvorens verder te gaan, moet ons een woord van ’t hart. ’t Is ons hier niet te doen, om onaangename dingen te zeggen aan onze andersdenkende geloofsgenooten, veel minder aan dr. K.; wij begrijpen het volkomen en waardeeren het, dat zij hunne „vaders in het geloof” zoo schoon trachten te wasschen, als zij

maar kunnen; dat zij hen trachten te plaatsen op een hoog voetstuk en niet straffeloos gedoogen, dat men hen van dat voetstuk af stoote. Maar waar dr. K. Rome (dit woord gebruikt hij gaarne voor Roomsche schrijvers), ons den handschoen toewerpt en zijn krijgsklaroen doet klinken, daar achten wij ons toch gerechtigd, zijn aanval te pareeren en de beschuldiging van laster af te wijzen.

Dit te meer, wijl dr. K. zelf toegeeft, dat de reformatoren geen heiligen waren, omdat er in hun leven bladzijden te vinden zijn, die beter uitgewischt of, nog beter, niet geschreven waren. Doch dat zij heiligen waren, was, volgens dr. Kuyper, ook volstrekt niet noodig. Want, zoo vraagt hij, is dáárom den Katholiek zijne leer minder heilig, omdat Petrus en Paulus beiden misdaan hebben en waren de levens van sommige Pausen wel zo geheel zonder smet? Lees dan Pastor, den geschiedschrijver der Pausen aan het einde der Middeleeuwen maar eens na! Dr. K. veroorlove ons hier te wijzen op een enorm verschil. Waren de reformatoren geen heiligen en misten zij daardoor een der *motiva credibilatis* (let wel wij zeggen niet *motiva fidei*), dan verschilden zij toch nog van Petrus en Paulus en van welken Paus, ook, omdat zij (de reformatoren) hunne goddelijke zending niet konden bewijzen.

„Hadden zij die kunnen bewijzen, ja, dan zou hun persoonlijk leven misschien weinig afdoen. Zij waren dan looden buizen der Waarheid geweest, terwijl anderen van zilver of goud waren. Maar daar zit de groote knoop niet. De groote knoop is eigenlijk: waar haalden zij hunne zending vandaan? Wie gaf hun gezag, om de Kerk hunner dagen op eigen hand, van anderen af te hervormen? Wie gaf hun het recht de geloofsleer, die al 1500 jaren bestond en tot Christus opklom, te veranderen naar hunne opvatting en goeddunken, of, zooals een Kerkvader het reeds eeuwen vroeger teekenachtig uitdrukte: „Wie machtigde hen te gaan kappen in het bosch, waarvan de Kerk de eigendomsbrieven bezat?”

„Aangenomen (niet toegegeven) dat de beginselen der Hervorming zuiver en heilig waren; dat het karakter der personen, die ze leidden, onberispelijk genoemd mocht worden; dat de vrucht, die ze voortbracht heerlijk en overvloedig was, wat zegt dat alles? Och, ook op een mestvaalt (*sit venia verbo*) kunnen schitterende bloemen groeien. Ook zondaren doen wel eens ooit iets goeds; — ook uit het kwade volgt dikwijls nog goed (*ex malo sequitur quodlibet*); maar voor de Hervorming zegt dat alles niets, zoolang niet bewezen wordt, dat zij, die ze in het leven riepen, gezondenen waren van God, die ons met de bewijzen in de hand tegemoet

treden en zeggen: zie hier onze zending, wij komen namens God, die zich aan ons geopenbaard heeft. — Nu, dat bewijs zijn wij altijd nog wachtende, en nu moge al een of andere roomsche schrijver zich min of meer vergist hebben in de voorstelling der feiten, ja, zelfs al zou hij gelasterd hebben (wat wij echter altijd zoo voetstoots niet aannemen) of andere onedele wapenen gebruikt, dat maakt het gemis aan bewijs van Goddelijke zending niet goed”.

Hier is het onhoudbare van het Protestantisme als geautoriseerde kerk, als goddelijke organisatie. Eén van twee: of de Roomsche-Katholieke kerk was de kerk van Christus, of zij was het niet. Zoo ja, dan was het ongerijmd met haar te breken, want dat was vaarwel zeggen aan het *goddelijk gezag*. Zoo *neen*, dan miste Rome reeds de noodige autoriteit. Nieuwe openbaring van den hemel en herstelling van het priesterschap worden niet beweerd. Vanwaar dan verkregen de Hervormers gezag? Dat zelfs ongeloovigen hebben opgemerkt welk een dwaas figuur het Protestantisme maakt, getuige Multatuli:

„Wat *niet* is, is in 't geheel niet. t Ongერიმდ*e* is niet, en wat *niet* is, is *ongerijmd*. De lieve logika verbiedt ons alzo aan dit adjectief 'n vergelijkenden of overtreffenden *gradus* toe te kennen. Alle ongerijmdheden zijn precies even . . . ongerijmd.

„En dit spijt me nu eenigszins, omdat het mij de gelegenheid beneemt te verklaren dat het protestantismus mij ongerijmder voorkomt, dan de leer der katholieken.

„Een keten is niet sterker dan z'n zwakste schakel. Wie dus ketens gebruiken wil, moet met de schakels waaruit deze bestaan, voorzichtig omgaan. Dit nu doen de protestanten niet. Ze vijlen gedurig hier-en-daar iets weg, en toch willen ze blijven beweren dat de samenhang behouden bleef. Dit is te veel verlangd 1)

De Heiligen der Laatste Dagen zijn niet blind voor de goede vruchten van de Hervorming, 2) maar kunnen met Rome niet zien hoe het Protestantisme zijne goddelijke zending kan bewijzen, zijn gezag staven. Daarentegen zeggen zij met de Hervormers weer: Rome was en is afvallig. De bewering dat hare geloofsleer bij het optreden van Luther „al 1500 jaren bestond en tot Christus opklom”, mist allen grond. Overbekend is, dat er reeds lang voor de eerste groote scheuring tusschen de Grieksche en Latijnsche kerken, in beide vele dwalingen en misbruiken heerschten. Wie zal loochenen de verbastering van de Roomsche

1) Ideen No. 797.

2) Voor hen die mochten zeggen: „Aan de vrucht kent men den boom”, zij hier opgemerkt, dat verlichting, zedelijke levenswandel, godsvrucht — vruchten der Reformatie — niet per se bewijzen zijn eener goddelijk geautoriseerde kerk.

kerk in de vierde en vijfde eeuw, of ontkennen het gebrekkige en verkeerde, dat haar in de middeleeuwen verontreinigde. Zoowel door Roomsche als Protestantsche schrijvers wordt van het zedenbederf, de tuchteloosheid en de leervervalsching dier dagen getuigd.

„In plaats van God te aanbidden, aanbad men de zoogenoemde Heiligen, voornamelijk Maria, de moeder van Jezus, en zelfs knielde men aanbeddend voor hunne beelden neder. De pausen matigden zich de heerschappij aan over de geheele wereld, bewerende, dat alle aardsche machten aan hen onderdanig moesten zijn gelijk aan Christus zelve, wiens stedehouder zij zich noemden. Om hunne macht uit te breiden en te bevestigen, verboden zij aan de priesters het huwelijk, en stelden de biecht in, waardoor het eene voorwaarde werd, om vergeving van zonden te ontvangen, dat ieder zijne zonden aan eenen priester moest belijden. Tegen de uitdrukkelijke leer van den Apostel Paulus in, dat zondaren alleen rechtvaardig voor God kunnen worden uitgenade, door het geloof, en niet door de werken, stelde men vast, dat goede werken den mensch rechtvaardig konden maken, en dat men door deze de zaligheid kon verdienen. Er werd zelfs geleerd, dat iemand meer goede werken kon verrichten, dan hij voor zich zelve tot zaligheid noodig had, en dat de Heiligen zulke *overtollige* goede werken hadden gedaan, over welke de Kerk nu beschikken kon ten behoeve van anderen. Het deelgenootschap aan zulke goede werken werd voor geld verkocht. Openlijk dreef men handel in aflaatbrieven. Welke zonden iemand ook bedreven had, hij kon zich, had hij maar geld genoeg, vergeving koopen. — Het spreekt van zelfs, dat bijna niemand in dien tijd eenige kennis van Christus had; anders zoude het onmogelijk geweest zijn, dat zulke en zoo vele andere ergelijke en verdertelijke misbruiken in de Christelijke Kerken konden binnen dringen en eeuwen lang voortduren.”¹⁾

„Heeft Bellarminus²⁾ niet verklaard: „Eenige jaren voor het ontstaan der Luthersche en Calvinistische ketterij was er naar het getuigenis van hen, die toen leefden, bijna in het geheel geen strengheid in de kerkelijke uitspraken, geen tucht over de zeden, geen kennis der Heilige Schriften, geen eerbied voor de Goddelijke dingen, ja bijna in het geheel geen godsdienst meer’. Heeft Dionysius de Karthuizer niet gezegd van de priesters in zijn tijd, dat ze „hun vermaak niet zochten in God en deugdzaamheden, maar in spijs en drank, in spel, dans en wereldsche ijdelheden en dat ze dientengevolge allengs waren vervallen in een poel

1) Dr. Diest Lorgion, Geschiedenis der Christelijke Kerk, blz. 13.

2) Een kardinaal.

van ondeugden, en zich overgaven aan allerlei vleeschelijke begeerten, aan alle soorten van onkuishheid, en aan een ongebonden en onbeteugelde wellust. zoozeer zelfs, dat ze noch de aan God gewijde maagden, noch de getrouwde vrouwen meer ontzagen"?¹⁾

Zijn deze uitspraken in hare generaliseering onjuist, gelijk Dr. Kuyper opmerkt, zij leggen, komende uit Roomsche bron, merkkelijk gewicht in de schaal. Het is werkelijk niet moeilijk te zien, dat er „valsche leeraars" opgestaan zijn, die „verderfelijke ketterijen bedektelijk ingevoerd" hebben, „ook den Heere, die hen gekocht heeft, verloochenende, en een haastig verderf over zichzelf brengende". Velen zijn hunne verderfenissen nagevolgd, door welken de weg der waarheid gelasterd werd; letterlijk in vervulling brengende wat in de Schriften hierover geprofeteerd is.²⁾ Want de bewering van de Heiligen der Laatste Dagen betreffende een' *afval* is een Bijbelsch leerstuk.³⁾

Zoomede is het wederbrengen van het Evangelie voorspeld (Openbaring 14 : 6). De Kerk is hersteld. Christus heeft andermaal gegeven „sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars". En voor hetzelfde doel als vroeger: „Tot de volmaking des lichaams van Christus. Totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot eenen volkomenen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus".⁴⁾ Bewijzen?

Negatief bewijs ligt in het feit, dat buiten het „Mormonisme" geen geautoriseerde Kerk bestaat; in het feit van den afval, als boven aangetoond. Zelfs Rev. I. van Dellen, in zijn boek nota bene *tegen* het „Mormonisme", zegt⁵⁾: „*Er is overal afval merkbaar van den levenden God, niet het minst in Amerika, het oude land der Puriteinen. De kennis is zoek geraakt, en het Christendom is door en door oppervlakkig*".⁶⁾ De dominee zoekt een drogreden, waarom velen zich aansluiten bij de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en laat daarbij nog een teekenachtige trek uit zijn pen vloeien: „De Kerk zelve staat schuldig, vooral de massale volkskerk, die het afgedwaalde niet zocht, en velen in verwildering deed opgroeien". Dat „massale

1) Dr. H. H. Kuyper, in bovengenoemde rede, blz. 35.

2) II Petrus 2 : 1, 2 en 3.

3) II Thess. 2 : 3; Matth. 21 : 43; Openb. 12 : 7.

4) Efeze 4 : 11, 12 en 13.

5) Het Mormonisme, blz. 245.

6) Wij cursiveeren, K.

volkskerk" is bekend: een holle phrase voor de grootste verwarring. Juist die „massale volkskerk" met hare tallooze richtingen (vele lijnrecht tegenover elkaar!) en honderderlei kleuren, staft onze bewering.

Maar er is *positief* bewijs. Het Boek van Mormon, in weerwil van allerlei „verklaringen" (tegenstrijdige fantasiën!) blijft een ongeschonden getuigenis van de goddelijkheid der „Mormoonsche" Kerk. Al die aanvallen bleken monnikenwerk. De naam van den modernen Profeet, Joseph Smith, bleef ongekreukt voor den eerlijken waarheidzoeker, trots tallooze schennende verdachtmakingen. De wording en opkomst der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, in spijt van de bitterste vervolgingen, is een onwederlegbaar getuigenis van hemelsche voorlichting en goddelijke leiding. Moderne openbaring, goddelijk gezag, herstelde kerkorganisatie: ziedaar wat de „Mormonen" aan te bieden hebben aan Roomsch- en Grieksch-Katholiek aan modern en orthodox Protestant, aan Jood en niet-Jood. Zij zeggen het niet met hoogmoed, maar met diepe erkentelijkheid voor het hun toevertrouwde; niet smalende op Rome en Protestantisme, of welk ander „isme" ook, maar dankbaar-blijde, dat zij Gods gouden waarheid mogen mededeelen „totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods". Dit is geen menschelijke eenheidsbeweging, die onmogelijk alle scheidingslijnen kan verdoezelen of uitwischen, maar het werk van Hem, die ons bekend gemaakt heeft „de verborgenheid van Zijnen wil, naar Zijn welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in zich zelve, om in de bedeeeling van de volheid der tijden, wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in den hemel is en dat op de aarde is".¹⁾

Rome bezit de „eigendomsbrieven" der oorspronkelijke Kerk niet. Ze zijn reeds lang zoek geraakt. De Heere echter heeft nieuwe „documenten" uitgereikt en wel aan den Profeet Joseph Smith, die met Oliver Cowdery, in 1829 het Aronische Priesterschap ontving onder de handen van Johannes de Dooper, en later het Melchizedeksche Priesterschap onder de handen van de Apostelen der „eerste dagen", Petrus, Jacobus en Johannes. Dit is een voldongen feit voor duizenden, die bewijs vinden in de organisatie, de leer en de opkomst der herstelde Kerk, èn in de verzekering van den Heiligen Geest, „welken God gegeven heeft dengenen, die hem gehoorzaam zijn".²⁾ Tegenover dit stout beweren laten vele schrijvers de z.g. „geschiedenis" spreken, evenals Roomsche schrijvers dit doen met betrekking tot de

1) Efeze 1 : 9 en 10.

2) Handelingen 5 : 32.

Reformatie. En hier sympathiseeren de „Mormonen” met de Protestanten, die klagen dat Roomsche schrijvers de citaten, die ze aanvoeren, hebben mishandeld en misbruikt. „Hier ligt metterdaad een der zwakste steeën van de Roomsche historiographie”, zegt Dr. Kuyper in bovengenoemd betoog. „Om ons Protestanten, te overbluffen, overstroomen ze ons met een stortvloed van citaten uit de schriften der Reformatoren, waardoor schijnbaar de ernstigste beschuldigingen tegen deze mannen ingebracht, onwederlegbaar worden bewezen. En toch is het *habeo reum confitentum*, dat ze telkens zegevierend uitroepen, niets anders dan een advokatenhandigheid, die u denken doet aan het bekende: geef mij één regel schrift en ik doe u hangen. Tendentius saamgelezen, uit hun verband gerukt, dikwijls geheel tegen de bedoeling der schrijvers in uitgelegd, geven deze citaten een geheel onjuist beeld der werkelijkheid.¹⁾ Hoe toepasselijk is dit op de ondernomen zwartmakingen van Joseph Smith, Brigham Young en hunne geloofsgenooten, door anti-mormoonsche schrijvers! Hoe heeft men het zedelijk karakter van het „Mormonisme” gebrandmerkt met verwrongen en verminkte uitspraken zijner leiders! De „Mormonen” verstaan ter dege, dat die leiders hunne menschelijke onvolmaaktheden hadden en hebben, maar zijn niet minder doordrongen van den reinen levenswandel en de oprechte godsvrucht dier voorgangers. Zoowel onder hare levenden als onder hare dooden telt De Kerk martelaren voor Gods waarheid. Evenmin als bij het Protestantisme treft men bij het „Mormonisme” creatuurvergoding aan, „ook niet van het uitnemendste instrument Gods. Maar de „Mormonen” eerbiedigen het Priesterschap des Allerhoogsten, de macht om te handelen in den naam Gods, welke macht geldig is beide op aarde en in den hemel. Zij geven getuigenis, dat het de moeite waard is, deze dingen onbevooroordeeld te onderzoeken. Het „Mormonisme” draagt geen masker, wordt er ook een toenemend aantal versche en opgewarmde „ontmaskeringen” opgedischt door waarheidschuwe, sensatiezuchtige „historieschrijvers (historie-schenners ware juister!). En wat door Moroni’s hand geschreven werd met betrekking tot het Boek van Mormon, dat past de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen toe op hare zending, niet als een benauwde uitvlucht, maar als een door-en-door Christelijken toest: „Wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, den eeuwigen Vader, in den naam van Christus zoudt vragen of deze dingen niet waarachtig zijn; en indien gij met een oprecht hart vraagt, met een oprecht voor-nemen, en geloof hebt in Christus, zoo zal hij de waarheid ervan aan u bekend maken door de macht des Heiligen Geestes.”²⁾

Precies twee-en-tachtig jaren heeft de herstelde Kerk een duidelijken invloed uitgeoefend in de wereld. In dien tijd is zij een groote en merkwuurdig instelling geworden en heet een in vele opzichten ongeëvenaard volk gevormd. Zij was een wegwijster voor tienduizenden geesten, die, bewust of onbewust, van haar een levens- en wereldbeschouwing ontvingen. Ernstige denkers en konsekvente waarheidzoekers zoude daarin overvloedige aanleiding vinden om de boodschap van het „Mormonisme” aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

1) Wij spatieeren. K.

2) Boek van Mormon, Moroni 10 : 4.

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:

ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:

B. TIEMERSMA.

ONS HOOGER DOEL.

„Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk, opdat gij zoudt verkondigen de deugden desgenen die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht“.

Dit zijn de woorden waarmede den Apostel Petrus zich uitdrukt in zijn algemeenen zendbrief, om de leden van Christus' Kerk van vroegere dagen aan te manen om den weg der heiligmaking te betreden. Alle kwaadheid, alle bedrog, alle geveinsdheid, alle nijd, alle achterklappingen en kwaadsprekingen zouden dienen geweerd te worden, wilden de eerste leden van de kerk van Christus, en de leden van het Evangelie wat hij, Paulus, Barnabas, Apollos en meer anderen hadden gepredikt, en tot welke Godsdienst zij — de Heiligen waren ingelijfd — het Evangelie naleven en alzoo recht hebben op den schoonen en veelzeggenden naam hen geschonken. „Gij, die eertijds geen volk waart — zoo vervolgt Petrus — „maar die nu Gods volk geworden zijt, die eertijds niet ontfermt waart, maar die nu ontfermd zijt geworden, gij, o geliefden, ik vermaan u als inwoners en vreemdelingen dat gij leeft in overeenstemming met den godsdienst die gij tot de uwe hebt gemaakt, en ik verwacht van u dat gij uwen wandel eerlijk houdt onder de heidenen onder wier midden gij geroepen zijt om te leven, en alwaar ge eveneens zijt geroepen om door woord en daad het Evangelie te prediken en bekend te maken“.

Is het niet juist alsof de Apostel leefde in onze dagen en den blik gericht had op de toestanden van het heden. Waarlijk, bij het lezen van dergelijke gedeelten van de geschiedenis van het aloude verleden, komt ons zeer duidelijk voor den geest, dat alle tijden weder opnieuw terugkeeren, en dat de grijze wijsgeer van eeuwen her reeds gelijk had, toen hij zeide dat er niets nieuws onder de zon was, maar dat aller geschiedenis zich door den loop der tijden ging herhalen. Ook de geschiedenis van de vermaningen en de aanleidende oorzaken daarvan gaan zich geregeld herhalen. In vroegere dagen was het noodzakelijk om de pas bekeerde heidenen hunne plichten te leeren en was het van groot belang om hen voor struikelen te behoeden, dat hen een goed en degelijk

fondament onder de voeten werd gelegd, opdat als de tijd van tegenstand, moeiten en beproevingen aanbrak, ze alsdan gewapend zouden zijn en tegenstand zouden kunnen bieden, om niet te vallen op het pad der verleiding. De brieven van de apostelen doorlezende, zien wij dat ze doorspekt zijn met wijze vermaningen, die allemaal betrekking hebben op het leven wat zich om hen heen bevond, en welke vermaningen enkel ten doel hadden de leden der kerk beter en meer te onderwijzen in de ware leer van Christus die altijd en overal als hoofddoel bleef beschouwen de ontwikkeling van het persoonlijk karakter, opdat dat persoonlijk karakter zoo hoog zoude rijzen in zijne aspiratien, dat het geheel vrijwillig en zondér dwang het goede zoude willen. Wel zien wij aan den vorm en de wijze waarop de verschillende vermaningen zijn ingekleed, dat het karakter der onderscheidene Heiligen nog bijlange niet dien trap had bereikt, maar dat bij hen den naam *Heilige* ook nog het voornaamste heilige was wat zich aan hen bevond, maar in elk opzicht komt duidelijk uit, het zich welbewuste verlangen van de predikers der gerechtigheid om hunne levens op te voeden tot dien graad dien zij met het Goddelijk voorbeeld voor oogen, te bereiken wisten.

Petrus omschrijft in zijnen brief niet alleen in algemeene trekken datgene wat een ieder zich als zijnen plicht zoude kunnen rekenen, maar hij omlijnt verschillende der onderscheidene dingen die een ieder op zijne beurt heeft te doen. De onderwerping aan de overheid, de plichten der Christelijke bedienden, de broederlijke liefde, het geduld en de lijdzaamheid in verdrukkingen, de plichten der ouderen, zoowel als die der jongeren, alles krijgt zijn beurt en alles wordt onderworpen aan ernstige critiek, en ernstige raadgevingen worden er verstrekt.

Dit alles was noodig in dien tijd. In den tijd dat er weliswaar helden in geestelijke kracht op aarde waren, maar in dien tijd dat er ook menschen gevonden werden, die als Ananias en Safiera, om een weinig geld den geest des Heeren gingen bedriegen. Apostelen en profeten waren er noodig, opdat door hunne wijze lessen en vermaningen het menschedom, en in het bijzonder de leden van de kerk onderwezen zouden kunnen worden in de wijze waarop een hooger karakterstandaard zoude kunnen worden bereikt, — een standaard gelijk aan dat van een volkomen man naar de mate der grootte en der volheid van Christus, opdat niemand meer bewogen en omgevoerd zoude worden met allerlei wind van leer, maar opdat iedereen zoude streven naar het goddelijke ideaal van volmaking voor ieder en elkeen.

Deze wijze lessen, ze zullen altoos noodig blijven, en wij, de

Heiligen niet der *eerste*, maar die der *laatste* dagen, wij mogen in onze oogen laten opwellen een traan der dankbaarheid voor het feit, dat God ons heeft waardig gekeurd te mogen leven in een tijd dat er wederom profeten en apostelen zijn, die evenals de mannen van ouds de woorden des levens komende uit de bron van eeuwige wijsheid, mogen vertolken. Dankbaar tot in het diepst van zijne ziel moet een ieder Heilige der laatste dagen wezen voor het feit, dat deze mannen op hunne beurt in staat zijn om Goddelijke vermaningen uit te deelen enkel en alleen uit liefde geuit, en ten doel hebbende om het geslacht van dezen tijd te verbeteren en op te heffen. Want, denk niet dat wij — al zijn ons dan ook meer dingen geopenbaard dan ooit eenig geslacht vóór ons, — denk daarom niet dat wij het niet noodig zijn, dat ons af en toe verteld wordt wat wij hebben te doen om onze levens beter in te richten en meer vruchtbaar te maken dan ze tot heden toe zijn geweest. Af en toe — zeggen wij daar, — neen, niet af en toe, maar steeds en steeds is het noodig voor ons om te luisteren naar de stemme van die dienstknechten des Heeren wier mond overvloedig van wijsheid en liefde, en die geen andere bedoelingen kennen dan de Heiligen te onderwijzen en hen te leeren welke den weg is naar het Godenrijk, naar de opstanding en naar de werelden zonder eind.

Wel is het een uitverkoren geslacht, ook dat geslacht wat nu op de aarde woont. Wel zijn ook zij geroepen om de deugden te verkondigen van Hem die hen geroepen heeft uit de duisternis tot het wonderbaar evangelielicht. Wel is het een koninklijk priesterdom, een verkregen volk, en wel is het de verplichting van dat volk om hunnen dank te betoonen voor de groote liefde waarmede de Goddelijke wezens hen hebben omringd, door, al is het dan ook dat het verband houdt met het voorbestaan, hen voort te doen komen op een tijdperk dat het groote en het Goddelijk Evangelie verkondigd wordt, als die weg die de volkeren het leven wil geven.

Zij dan het doen zien van die hooge roeping ons doel. Zij dan het ons doel om nimmer den Vader en Zijnen Zoon en Zijnen Geest te bedroeven. Zij het dan ons doel, — het doel van de Heiligen der twintigste eeuw, om hun Goddelijk voorbeeld te volgen en van dag tot dag eene schrede nader te komen bij de ideale karaktervolmaking, en eveneens eene schrede nader bij de opstanding en bij het toekomstige koninkrijk.

CONFERENTIE TE OGDEN.

Op Zondag 31 Juni is er te Ogden, Utah, eene conferentie gehouden van de aldaar bestaande zendelingenvereeniging, waarvan de meeste oud-zendelingen, die eene zoodanige roeping vervulden in Holland en België — lid zijn.

De vergaderingen gehouden onder leiding van Ouderling Le Grand Richards, hadden een uitstekend goed verloop, en menig woord van opbouw en aanmoediging werd gedurende de twee samenkomsten gehouden, — gesproken.

In de morgenvergadering traden als sprekers op, Adrianus Bakker, T. Hicken, Reindert Schouten, Pres. Lewis. W. Shurtliff, president van de Weber Stake (vertaald door Hermann H. Bell) B. G. Thatcher, C. de Gooyer, en Apostel Heber J. Grant, wiens woorden werden vertaald door Frank I. Kooyman.

Nadat in de namiddagvergadering het Heilig Avondmaal was bediend, waren alstoen de volgende ex-zendelingen de sprekers, namelijk Gosse Slot, Andrew Schurink, D. Collet, Jones, Rudolf Jans, en werd nogmaals het woord gegeven aan Apostel Grant.

Nog zong in de morgenvergadering Zuster Maggie Sander een solo, terwijl Broeder Nijland een muzikaal nummer ten gehoor bracht, en 's namiddags luisterde men naar den schoonen duetzing van Zusters Kleiman en Meiers.

Ongetwijfeld heeft deze conferentie het hart van alle de oud-zendelingen aanwezig, doen popelen van genoeg, wanneer werd bedacht de schoone tijd die allen in het ver verwijderde oude vaderland voor de meesten, — hadden doorgebracht om het Evangelie van Gods Zoon te prediken. Bloei de zendelingen vereeniging te Ogden, en moge ze in staat zijn om in de toekomst langs de lijn van die dingen die zij zich tot plicht heeft gesteld, nog vele goede en schoone zaken voort te brengen.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De gewone halfjaarlijksche Conferentie te Arnhem zal aldaar gehouden worden op Zondag 8 September a.s.

Twee vergaderingen zijn georganiseerd, waarvan de eerste des morgens in de zaal Walstraat 6, terwijl de avondvergadering gehouden zal worden in eene speciaal daarvoor gehuurde zaal in de Rijnstraat.

Leden, zendelingen, vrienden en belangstellenden zijn allen vriendelijk uitgenoodigd.

OPENLUCHTVERGADERING.

Van Ouderling J. C. Stoel uit Leeuwarden ontvingen wij het volgende bericht :

Vele broeders en zusters uit onze gemeente gingen j.l. Zondag 18 Augustus, in gezelschap van Ouderling Thornock en mijn persoon naar Zwaagwesteinde, — een heidedorp hier in de nabijheid. Aldaar wonen enkele leden van de kerk, die af en toe door ons worden bezocht. Bij deze gelegenheid nu achtten wij het een geschikt oogenblik om in de open lucht eene vergadering te houden, dewelke uitstekend slaagde. De vergadering begonnen om 10 uur trok heel wat toehoorders, zoodat we, aangemoedigd door het succes, besloten in den middag nog eene zoodanige samenkomst te organiseeren. De middagvergadering was nog beter bezocht dan die des morgens, en hadden we dien dag alzoo de gelegenheid om het Evangele aan heel wat menschen te verkondigen. Aan het einde der bijeenkomsten werd een groot aantal tractaten en boeken uitgereikt. We konden bij het huiswaarts keeren werkelijk zeggen dat de Geest des Heeren in ons midden was geweest.

„OMMEKEER”,

door E. W. ÖECSOR.

Vervolg van bladz. 256.

HOOFDSTUK X.

Preston verblijde zich uitermate, terug te zijn in het gouden westen. Het westen was het land dat de grootst mogelijke gelegenheid scheen te bieden voor de toewijding, moed en energie die hij in zich gevoelde. Den geest en de moed der jeugd was nog onvermoeid zijn eigendom en hij verlangde er naar om den strijd met de wereld aan te binden.

Hij ondervond niet de minste moeilijkheid om eene positie te verkrijgen alwaar hem zijne academische studie te stude kwam. Over het algemeen was er gebrek aan technisch ontwikkelde jonge mannen. Men zag naar dezulken uit, namelijk naar werkelijke en ware mannen die wisten hoe ze den slag moesten leveren tegen de woeste gronden van de wildernis. De maatschappij die zijne diensten had aanvaard had hem naar de woeste streken van Idaho gezonden, en de in vliegende haast zich voortspoedende sneltrein had hem voor uren en uren gedragen door de wilde met gras en helm overdekte prariën. Het scheen alsof niets anders dan onkruid in die barre streken wilde groeien.

Geen bloem of boom was er te vinden. De dorre woeste vlakte werd enkel hier en daar onderbroken door een lava-rots, zwart als steenkool, een plek zoo mogelijk nog meer woest dan al de rest, of wel was hier of daar een wit bed van alkali.

De steden verschenen als oases in de woestijn. Het natuurlijk voortspruitende water had hen tot paradijzen van groen gemaakt. Ook deze waren eens een deel geweest van de ononderbroken woestenijs, maar nu zag men aldaar de wuivende velden van haver en tarwe, en gaarden van appelboomen beladen met fruit wat goud en rood gekleurd was onder de blakende zon; gaarden die aangenaam en groen waren, en waartusschen men huizen op kon merken waar weliswaar hardwerkend, maar tevreden menschen woonden, — alsmede enkele winkels, en hier en daar een kerk en enkele groote vierkante schoolgebouwen.

Preston was op zijn weg om mede te helpen meer van de deseret te ontginnen. Een dam moest worden opgeworpen om het levend gevende water van uit zijne diepe beddingen in de lavarotsen op te doen rijzen opdat het met den bodem gelijk kwam. Deze dam in verband met een pomp zou ten gevolge hebben dat ongeveer 40.000 bunders land weer opnieuw ontgonnen zouden kunnen worden. Een oppervlakte groot genoeg voor een klein koninkrijk. Het zou plaats opleveren voor het bouwen van eene andere stad en de daarbij noodwendig behorende boerderijen. Verstand, moed en geld waren er echter voor benoodigd. Preston was aangewezen om het eerste te leveren, maar al zou ook zijn leven nu voorloopig weer een ruw leven moeten zijn en zijne armen en gezicht door de onbeschermden zon verbrand worden, zijn gemoed bleef beschaafd. Als hoofdkwartier was hem aangewezen R. — een stadje enkele mijlen verwijderd van zijn veld van arbeid, maar de meeste tijd zou moeten worden doorgebracht op de plaats zelve, alwaar hem dan 's nachts een tent zou worden verstrekt om te slapen en alwaar hij zijn voedsel weliswaar gezond, maar toch van zeer eenvoudige samenstelling van een reizende kokswagen zou moeten betrekken.

HOOFDSTUK XI.

De lange heete zomerdagen waren gegaan. De koelere dagen en de langere avonden waren weer daar. Preston had zijn veld van arbeid voor een tijdlang verlaten en was gegaan naar R. om aldaar een paar dagen door te brengen, en alsof het noodlot het zoo had bepaald, daar ontmoette hij zijn vriend John. Van weerszijden groette men elkander hartelijk, en ieder hunner had den ander heel wat te vertellen. John echter had het meeste mede te deelen.

„Weet ge”, — zoo zei hij, — „dat ik mijn predikambt heb verlaten?”

„Uw predikambt verlaten?” herhaalde Preston verwonderd.

„Ja,” — antwoordde John, — „heelemaal verlaten. Nadat ik dat debat daar in S heb gehouden scheen het mij alsof ik de geest van mijne roeping had verloren. Iets scheen mij te vertellen dat ik mij op een verkeerden weg bevond. Ik had in het licht gewandeld zoolang als ik wist dat ik het bezat, maar later bleek dat het slechts de morgenschemering was waarmede ik mij had tevreden gesteld. Toen het volle daglicht mij omscheen, toen moest ik daarin wandelen of mijzelf er heelemaal van terugtrekken. Ik kon immers niet zeggen dat het geen daglicht was. Ik had onderscheiden gesprekken met uw broeder, en ik studeerde hard en bad veel, en nadat ik gevoeld had dat ik verkeerd was en het Evangelie dat John predikte het rechte, toen ben ik gedoopt geworden”.

„En wat zeiden ze bij u thuis ervan?” vroeg Preston belangstellend.

„Ze namen het veel beter op dan ik had gedacht?” antwoordde John. Ze verweten mij niets noch namen het mij kwalijk. Weliswaar zijn zij nog niet in staat geweest om hetzelfde licht te zien als ik, maar zij hebben hun huis aldaar verkocht en zijn alhier naar het westen gekomen om met mij te wonen’.

„Met u te wonen?’ deed Preston verwonderd, „en waar ben je nu van plan naar toe te gaan, en wat te doen?”

„Wel voor het tegenwoordige geef ik les in school hier in de stad. Ik heb het leiderschap van de school alhier aanvaard en ben van plan om voorloopig hier te verblijven’.

„En Ruth’, vroeg Preston begeerig, „waar is zij?”

„Zij komt hier eveneens. Wij komen te wonen in dat kleine steenen huis juist aan de andere zij van de school, — dat met dat kleine tuintje voor in front en dat mooie pad er naar toe. Je moet dikwijls komen om ons te bezoeken”.

En Preston beloofde het.

HOOFDSTUK XII.

Volle drie maanden lang was er eene magneet geweest om Preston geregeld van uit zijn kamp te trekken naar R., en onder de andere jongens die met hem werkten werd gezegd dat er zeker het een of ander bijzonders moet zijn daar in R. om hem zoo dikwijls daar naar toe te trekken. Ten laatste verliet hij iederen Zaterdagavond het kamp om zijn weg te kiezen naar het kleine stadje gelegen daar in de oase van de woestijn. Soms gierde de schrale vroege winterwind melancholisch en de scherpe snede drong door en verstijfde hem bijna het bloed in de aderen.

Maar gedurende den rit er naar toe dacht hij dan enkel aan haar. Zijn hart was warm en zijn gemoed van verlangen vol, en de wind moakte met haar geluid, op hem enkel den indruk van een zang der liefde.

Menig gelukkige avond hadden ze samen doorgebracht gedurende de herfstmaanden die zoo spoedig, veel te snel voorbij waren gegaan, en de liefde die een plaats reeds had gevonden in hunne harten daar op dien avond in de oostelijke collegestad, was opnieuw ontwaakt en scheen thans te rijpen en aan te wakkeren in de klare zuivere atmosfeer van het westen.

Het was slechts een paar avonden meer voor Kerstmis. Tezamen hadden ze gezeten in het salon van het kleine steenen huis. De schaduwen van den nacht waren reeds lang gekomen, maar het haardvuur van ruwe dennenblokken gaf eene aangename warmte en gloed en schiep een ideale temperatuur ten dienste van de liefde. Hij zat in de groote ouderwetsche armstoel en zij had bezit genomen van een lager stoeltje aan zijne voeten. Zij had opgezien naar zijne groote mannelijke oogen toen hij haar zijne liefde had verklaard, en zij had gevoeld dat hij haar altoos lief zoude hebben, en dat zij altoos wel bewaard zoude zijn onder zijne edele en mannelijke bescherming, maar geen woord was haar ontvallen totdat hij haar één groot ding vroeg, en daarop had zij met heel haar hart en vol van liefde ja gezegd.

(Wordt vervolgd).

AANGEKOMEN.

13 Augustus. Ouderling W. H. Willey van Salt-Lake-City, Utah. Hem is de Luiksche conferentie als arbeidsveld aangewezen.

INHOUD.

„Zie hier onze Zending“	Blz. 257	Openluchtvergadering	Blz. 269
Ons hooger doel	„ 265	„Ommekeer“ (vervolg van blz. 256) „	269
Conferentie te Ogden	„ 268	Aangekomen	„ 272
Conferentie-Aankondiging	„ 268		

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.